

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Zomerkoning

Hij had een goed leven daar in de tuin van oma. Met zijn rode stippen en zijn steeds warmere kleur bloosde hij soms van de reacties van zijn kleine rode bosvriendjes. Zij waren lang niet zo mooi en groot als hij. Dieper rood, dat wel. Maar als hij bloosde van al die complimenten kwam ook zijn kleur aardig in de buurt van zijn buurtbewoners. Er was heel wat te zien en te ervaren in zijn tuin. De poezen van de burens lagen vlakbij hem te genieten in de zon. Hij hield van poezen want die lieten hem met rust. Zo kon hij groeien en rijper, nog rijper worden. Soms verwonderde hij zich omdat er zo weinig soortgenoten waren, maar dat kon komen omdat het groene blad hem het uitzicht ontnam. Of was hij door de mensen vergeten en waren de anderen al naar een verdere bestemming? Bij die gedachte werd hij een beetje treurig want een koning hoort in het middelpunt te staan en daar gaat men niet aan voorbij.

Hij hield van zijn rust en vleide zich neer op het groene blad. Een mooi kleurenpalet, rood en groen. De augustuszon kwam iedere dag wat later in de tuin, de bocht rondom de bomen werd voor vader zon steeds wat moeilijker. Gelukkig viel er af en toe een blad van de boom zodat de zomerkoning zich geliefd voelde door de koesterende zonnestrallen. Soms werd echter die rust, net als hij in een dromerige stemming was, wreed verstoord als ergens in de buurt harde en felle geluiden langdurig op zijn stippels (zijn zenuwen) werkten. Bladblazers, werd er gefluisterd en de zomerkoning klampte zich stevig vast aan het blad. Hij hield niet van al dat overmatig lawaai. Met de bezem ging alles toch vlugger? Efficiënt noemden de grote mensen dat. Als hij dat woord hoorde dacht hij met weemoed aan wat hij had horen zeggen over blauwe bakjes in een supermarkt. Of zoals zijn grootouders geïndigd waren in een tinnen bakje. Niks mis mee als er klinkt: wat heerlijk, maar meestal bleef de helft ook nog achter in het bakje dat achteloos in de vuilnis belandde. Nee, zo wilde deze koning niet eindigen. Daarom had hij zich verscholen gehouden toen de mannen met grote bakken al zijn broertjes en zusjes, al zijn onderdanen, wegrukten.

Nu was hij koning van een onbewoond landgoed. Was hij ontkomen aan zijn lot? Terwijl hij nadacht over het verschil in lot en noodlot, zag hij niet dat langzaam een zich traag voortbewegend dier naderde. Het kwam dichterbij en net voordat de slak de aanval inzette, werd de zomerkoning wakker uit zijn overpeinzingen. Hij zette zich schrap want het verschil tussen lot en noodlot kon hij nu aan zijn vruchtvlies ervaren.

Wat denk je, hoe zou dit afgelopen zijn?

En hoe heette de koning?